

WISGUA!

Any I - Núm.6

Dissabte, 18 Juny 1932

Administració: Sardenya, 202

Preu: 20 cèntims

CALUMNIES Les bufetades

La calúnnia fa mal, no hi ha dubte. Però també fa bé...

La gent, reacciona i no se sap com, el desgreu neix, i és més imponent, més gran i de més eficàcia que els danys que la mala baba i la mala fe, havien pogut causar.

No hi ha res a fer. Ni mentides, ni rumors ni notícies alarmants, no poden fer mal als homes rectes i honrats. La bala que desapareix, fereix de rebot, a aquesta gent tènol, que així paguen el que se'ls hagi deixat tranquils, en les hores en què ells mateixos temien per la seva vida.

De mal, no en poden fer, perquè tothom els coneix prou. Ells ja han fet les seves proves, tots en sabem els resultats...

La dictadura, la caiguda de la monarquia...

Potser és per això que els perdonem, perquè han estat ells els millors propagandistes de la República.

Però no caldria pas, que insistíssim en el camí de la calúnnia. Nosaltres per atacar-los disposem d'altres arguments, concrets, precisos, palpables...

La calúnnia amb la qual ells lluiten, és una demostració de la nostra força, i de la nostra bona fe.

No ens poden combatre d'altre manera. Benhaurat l'home que no es pot combatre altrament, que calumniat-lo.

No tothom pot ésser combatut així. No és veritat, lligueros i cavernícoles, assassins, a les portes mateixes d'una església?

A cada calúnnia, farem un desgreu.

Al desgreu, hi anirem tots, en canvi, donarà la cara el que llança contra un dels nostres homes més sencers, el verí de les més vils i infamants mentides?

La detenció dels Barrera

"Nunca es tarde cuando llega", diuen els castellans, però la veritat, és que la detenció de l'ex-vicepresident d'Espanya, i de la mala pinta del seu fill, ha trigat bastant.

Ara es presenta l'ocasió de desenterrar aquell assumpte de la noia Bernabeu, en el qual l'hereu Barrera, hi prengué una part bastant activa.

Que la República no es deixi enternir, ni sigui per més temps la víctima d'aquest empatx de legalitat, que ha deixat escapar a tantes i tantes llèmenes, que avui dia des de fora, ens compliquen la vida, provoquen disturbis, calumniem els nostres homes i desarrenglen la vida de la nació.

Si no hi ha complot, no hi fa res; Barrera pare i Barrera fill, podran donar un sens fi d'explicacions a una sèrie de fets inexplicables, que o sabem pas com s'ho faran per a poder-los explicar...

Mà dura, amb els enemics innobles de la República!

No compreu res als comerciants cavernícoles

L'obrer de Marsella ha estat condemnat a sis mesos de presó, per haver donat unes quantes clatellades a l'ex-rei.

No hi ha dret. A França, no s'ha condemnat mai ningú a aquesta pena per haver agredit algú.

Per aquest simpàtic obrer, símbol de la dignitat, s'ha fet una excepció.

No ens estranya. A París, en els cinemes, es xiula quan en el Pathé Revue hi surt algun representant del nou règim espanyol.

A França, el país de la Revolució, i de la República, encara són monàrquics.

Abans dèiem que la llum, ens venia del Nord. Ara del Nord només en ve que la tolerància per als assassins del poble espanyol, Martínez Anido i altres, que poden conspirar tant com volen i provocar conflictes, que acaben amb el vessament de sang, que sempre ha estat el "leit-motif" d'aquesta mena de gent, que hem pogut foragitar de casa nostra.

Tota la nostra simpatia per l'obrer de Marsella, vilment condemnat per una magistratura corcada, podrida, i venuda a l'or que el Borbó va robar del nostre poble.

Berbena

En la nit del passat diumenge, en el "Círculo Ecuestre" d'aquesta ciutat, va celebrar-se la primera *verbena* de la tanda que des d'algun temps ve anunciant la bona (?) premsa. Davant l'èxit obtingut en la primera, la junta directiva d'aquesta benemèrita societat d'amics de l'obrer que calla, a iniciativa del seu president ex-marquès de Julià, s'ha acordat que durant la celebració de les *verbenas* de Sant Joan i Sant Pere, es faarn unes recaptades, les posutlants de les quals seran les més belles senyorettes concurrents a la festa, l'impost de les quals serà destinat a engruixir la subscripció que d'algun temps ençà i amb un èxit digne de lloança, en benefici dels hospitals té oberta l'emissora Ràdio-Barcelona.

Donats els sentiments caritatius de les persones que freqüenten aquest cercle — així, en català—, no fóra res de l'altre món, que el esnyor Toreski veiés realitzat el esu somni. Volem dir que es recaudessin els pocs de milers de pessetes que manquen per arribar al mig milió com ell desitja.

Quin xivarri que els hi farien!

PRECAUCIO

Al Congrés, ahir, va entrar un "ujier", amb un voluminós paquet.

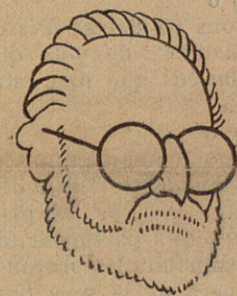
—On s'asseu el senyor Carrasco i Formiguera? — va preguntar a un dels diputats de la minoria catalana.

Un d'ells li va indicar el lloc.

L'"ujier" s'hi va dirigir i desembolicant el paquet que portava, va deixar al descobert una galleda nova de trinca. Al mateix temps, al damunt del pupitre, hi va deixar una tarja.

La galleda era, com poden suposar els nostres lectors, perquè el jesuïta Carrasco hi posés els peus.

La tarja era de l'Azaña, el generós donant, recordant-li que el silenci és or. Pobre senyor Manolo, ell que ens defensa tant i pensar que és un català el que li va posar "peros" l'altre dia...

Unamunaries

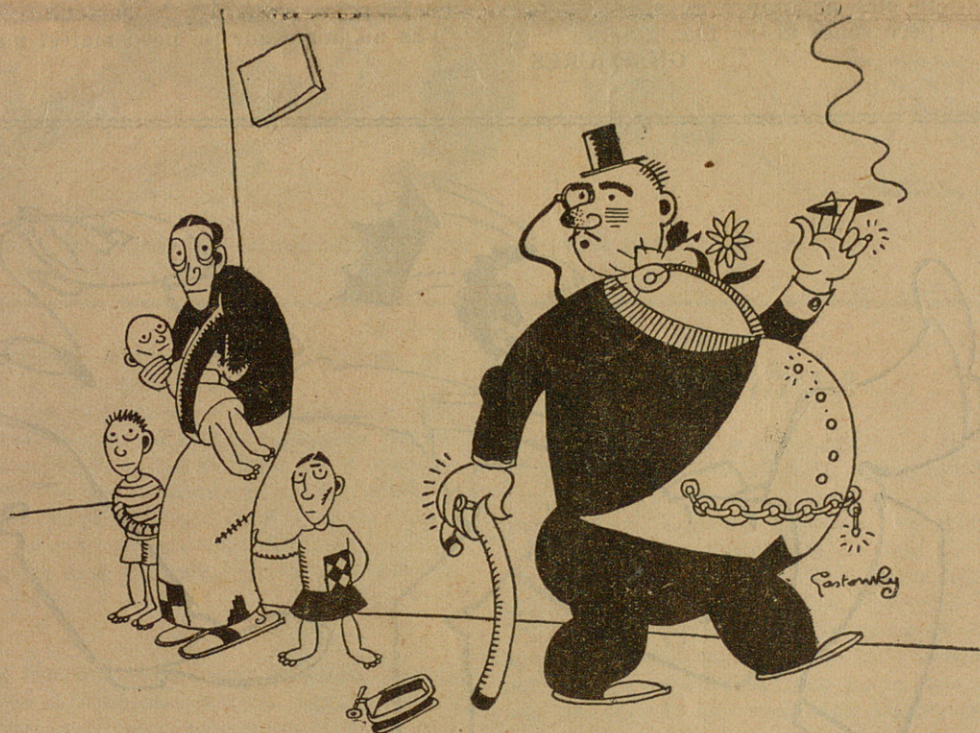
En Paquito Madrid, ha fet un interviu a don Miguel de Unamuno, un dels set savis de... Salamanca.

Ara resulta, que aquest bon senyor, diu que no és enemic de Catalunya, molt al contrari, que ens estima d'allò més, que en tota la seva vida no ha pensat sinó en els catalans, i en la seva cultura, en fi, que si li diem dos cop, es farà soci de "La Falç".

En Paco Madrid anava escrivint i nosaltres anem llegint i el que ens entra pels ulls, ens surt, no sabem per on, però anem pensant:

—Tú ves enraonant, que ja fa mitja hora que no t'escoltem...

Es veu que Don Miguel, en aquells moments no tenia ningú que el pogués contradir, i és clar, la força del costum el va portar a contradir-se ell mateix.

—Aquests espectacles no haurien d'estar permesos pels cvarrers de Barcelona.

De la croada

Tota la gent de la crosta està mobilitada. De primer es veu que regalaren alguna creueta per a veure si la gent treballadora se les posava i com és natural no assoliren l'èxit que esperaven. Ara amb els quartets que d'uns quants anys ençà han pispat del poble fan almoines condicionades als necessitats.

—Déu vos guard: Hem sabut que no treballàveu, sabeu? Ja ho veu, ja ho veu. Després diran visca la República...

L'home necessitat agafa el que li donen i encara que vulgui ni gosa parlar.

—Suposem que vindrà a exercicis. Tingui aquestes creuetes pels fillets.

D'aquesta manera les rates de sacristia, van sortint amb la seva. Oh! Ara fins i

tot es diu que en alguna parròquia d'aquesta ciutat es passen cinquanta pesetes mensuals als necessitats que es posen la creueta.

Nosaltres el dia tretze del corrent a les vuit del vespre, a la plaça de la República veiem un pobre bastant alt i alguna cosa més que no sabem a quina confraria pertany amb una creu de pam al pit i al cap una corona d'espines. L'adreçarem a alguna d'aquestes dames *estropajosas* garantint que es fa mereixedor almenys a cinc-centes pessetes mensuals.

Intimitats

Se'ns assegura que una discretíssima casa de meuques del carrer de la Diputació és freqüentada per un subjecte que passa per bisbe de Barcelona.

Com podeu comprendre no ens ho hem cregut perquè després de la mala jugada que el diumenge li feren tan dissimuladament els periodistes, tot el que de prop o de lluny fa referència al bisbe, ens escama.

Es molt fàcil d'afirmar amb tota gratuïtat que el senyor bisbe va a una casa del carrer de la Diputació on li cobren deu duros, donant a entendre amb això que es permet luxes que molts diocesans només coneixen en somnis.

Es molt probable que el senyor bisbe amb deu pessetes se'n surti i encara això els dies que tingui allò que es diu un desig perquè sembla que correntment ni això necessita, puix que uns joves congregants se li han ofert en tot i per tot.

Noves de Fontainebleau

Habas. — Ha arribat procedent d'Anglaterra un emissari de S. M. Britànica, portant un ram de flors, per l'ex-reina d'Espanya, i una lletra per l'ex-rei, en la qual després d'interessar-se per la seva salut, i per la de la seva progenitura, li prega de no posar més els peus al seu país.

o o o

Don Alfons ha rebut una lletra del general Martínez Anido, notificant-li que malgrat el seu desig, no podrà presentar-se a Espanya, com ell desitja, perquè la doctora Prudència, li ha ordenat uns quants anys d'estada en país estranger.

o o o

Els ducs d'Alba i de Miranda, comencen ja estar cansats d'acompanyar a don Alfons en el seus passeigs, puix que aquest senyor, ha pres la mala costum de no pagar mai ni el café ni els tramvies.

o o o

L'ex-reina donya Victòria, parlant ahir amb la portera de l'hotel de Fontainebleau, va dir a aquesta bona dona, que començava a donar-se compte del mal negoci que havia fet en casar-se amb l'ex-rei.

o o o

Don Alfons de Borbó, ha estat víctima d'un robatori.

Li han estat robades 200.000 corones austríaques que portava a la seva cartera.

El tresor espanyol, també fou víctima fa bastant temps del robatori de la seva corona, que l'ex-monarca se'n va endur indeludablement dintre la seva maleta.

o o o

Ha estat detingut a París, un subjecte de molt mals antecedents, condemnat per diversos robatoris i estafes. Havia també pertangut al Sindicat lliure, per compte del qual, havia comès diversos atemptats.

En vista dels seus mals antecedents, don Alfons l'ha contractat com home de confiança.

o o o

Des de que don Alfons ha deixat d'ésser rei, ja són 75 els "matches" de polo que perd i 1 els guarda boscos que han estat ferits per l'ex-monarca.

o o o

Don Alfons de Borbó, comunica a tots els seus amics, els croupiers de Deauville, que aquest any, anirà a avisitar les platges i casinos de moda, com a particular, de manera que a més de suprimir les propines que donava abans, espera de la seva bondat, que li permetran d'aixecar algun mort.

Un greu error

Prop de l'estació d'Elgoibar, un tren carregat de pelegrins, que es dirigien a la romeria de Sant Antoni, aquell sant que guarda a la gent de prendre mal, va descarrilar i d'aquest accident en resultaren tres morts i vuit ferits, diversos d'ells estan avui en estat greu.

Què ha passat?

Com ha anat això?

Una senyora esperitista, amiga del nostre director espiritual, s'ha posat en comunicació amb els esperits, els quals, s'han posat també en comunicació amb un personatge influent de la cort celestial, i ens ha dit:

—Senyors, hi ha hagut un error. Aquesta catàstrofe, ha estat provocada per les autoritats celestials, però per equivocació.

Els havien dit o havien entès, que al tren hi anaven viatjant d'incògnit, una comunitat de jesuïtes.

Pic i Poniana

El gran Pic estava un jorn, prenent café al Suis, rodejat de tota mena de gent: periodistes, industrials, metges, etc., etc.

Acabaven de celebrar un sopar, no recordem per quin motiu.

La conversa recaigué sobre els invents de l'època actual.

Es citaren diversos inventors i els seus invents.

Pic, digué seriosament:

—I que me'n diuen de madame Curie, la inventora de la Ràdio...

La xiuladora

(Música de La Filadora)

Un pobre senyor tenia una filla que es féu als quinze anys *hija de Maria*.

Talara, la, la, la, fort xiula, fort xiula, talarà, la, la, la, fort xiula i xiulà!

Després ja més gran fou la més addicta del gran *Cristo-rey*, *amazona activa*.

Un dia a la nit quin una en barrina, se'n va al Parahel amb altres amigues.

Entren a l'Apol, no sé a quina fila... fan A. M. D. G. obra que els empipa.

Quan ve un punt molt fort de l'obra susdita. No ho pot aguantar i xiula que xiula.

Per ella el xiulet és cosa senzilla, puix diu n'ha bufat de totes les mides.

S'arma un aldarull i el públic s'excita... Algun jovenot diu que la pessiga.

Del mal que li fan se'n plany nit i dia, puig que té tot morat entorn de la... piga.

Explica el grapeig i no es ruboritzà, puix que diu que hi gosà com mai en la vida.

Un pobre senyor tenia una filla... té més de quinze anys però sense fil, no fila.

GIL ROURES

Valle Inclàn president de Xile

Fa uns dies fou elegit president de la República xilena el senyor Ramon del Valle Inclàn.

El parlar papissot d'aquest senyor il·lustre semblava una garantia de bon govern i si bé és cert que no juga a billar també ho és que no esmorza xocolata amb *melindros*.

El primer acte d'autoritat del senyor Valle ha estat d'obligar els ciutadans xilens a escoltar-li un discurs, un discurs que ha mantingut la població en un estat d'entusiasme gran fins l'endemà quan la gent començà a assabentar-se que el senyor Valle feia anys que no havia pagat mai la cèdula i que si figurava com a ciutadà xilè era perquè a la República xilena li interessava conservar-lo com una atracció.

Els ciutadans es constituïren en Assemblea i acordaren anuïllar l'elecció del nou president.

Les forces addictes a aquest estan disposades a mantenir-lo al seu lloc.

La cavalleria de marina s'ha sublevat i els ocellaires volen anar a la vaga general del ram.

Els adversaris del Valle volen dur a la presidència un tal Macho. Les dones diuen que amb un president així estan disposades a tot i volen tallar les barbes a Valle, el qual plora com una Magdalena; algú en veure-ho li ha preguntat si era aquell *valle de lágrimas* de què un dia que parlava castellà va parlar Jesús. (Dispensin.)

Per acabar d'embolicar la cosa a darrera hora ens diuen que això que en començar dèiem que havia passat a l'Ateneu de Madrid ha passat, en realitat, a Xile.

Futbol al Vaticà

Els diaris han anunciat que el Papa, vol formar un club de futbol a la ciutat del Vaticà.

Els jugadors, pensem que seran els digníssims prelats que volten el cap de l'església, amb el cardenal Segura com a capità. El papa, actuarà a la guixeta.

Es un home que no perd mai el nord.

Si no teniu cap mes argument...

Ha estat demanada la mà del senyor Aiguader, batlle de Barcelona; si, senyors, així, tal com sona.

Li ha estat demanada la mà per un sens fi de gent, que varen comparèixer dilluns a la nit a l'Ajuntament, per tal de demostrar-li, que Aiguader, ve d'aigua, que l'aigua és clara i transparent, i que per a ells, l'Aiguader és clar i transparent com aquesta i el demés són trons.

El nostre batlle, ha estat tres dies sense poder ni tant sols signar. Les encaixades, les unes més fortes que les altres, li han deixat la mà feta una llàstima; les senyores li feien petons, i fins el trobaven guapo, a causa d'algun efecte d'òptica produït en aquells moments d'emoció.

Més que un acte de desgreuge, fou un acte de simpatia.

Ell, el partit i la gent que hi varen anar, no n'estaven pas d'agreguats.

Hi han atacs que fan més mal al que els dona, que no pas a l'home al qual van dirigits...

L'Aiguader, per a nosaltres és tot un record... Persecucions, presó, èpoques difícils. Qui podrà fer-nos oblidar tot això? Uns rumors, llançats no sé sap per qui?

No, no! Un prestigi com el del nostre batlle no s'esfondren per un vulgar xiu xiu.

Tenim uns enemics que lluiten amb males armes.

Forçosament, han de perdre; a cada atac, hi deixen una part de la seva força.

Nosaltres, al revés, en sortim més forts i més convençuts.

El senyor bisbe ja no és temporer

Està ben definit. Fins ara s'havia sostingut que els que no eren catòlics eren una gent que anava equivocada, per tant se'ls havia de convèncer per a salvar-los l'ànima, però ara segons el bisbe de Segòvia, no són gent honorable i per tant el seu contacte és perillós.

Ho tindrem en compte per a veure qui és la gent poc honorable perquè sempre hi ha qui atribueix els seus defectes als altres.

o o o

Això del matrimoni civil es veu que al senyor Bisbe se l'hi ha posat malament, no per res, sinó perquè era un ingrès de pesetes això de fer empassar l'epístola de Sant Pau, per tant ell creu que si aquest acte sagrat del sant matrimoni, no es fa catòlicament és un negoci brut, i indigne de persones honorables.

Per això molts súbdits seus comencen llurs idillis en l'acte de la confessió i acaben... aneu-ho a saber on acaben!

o o o

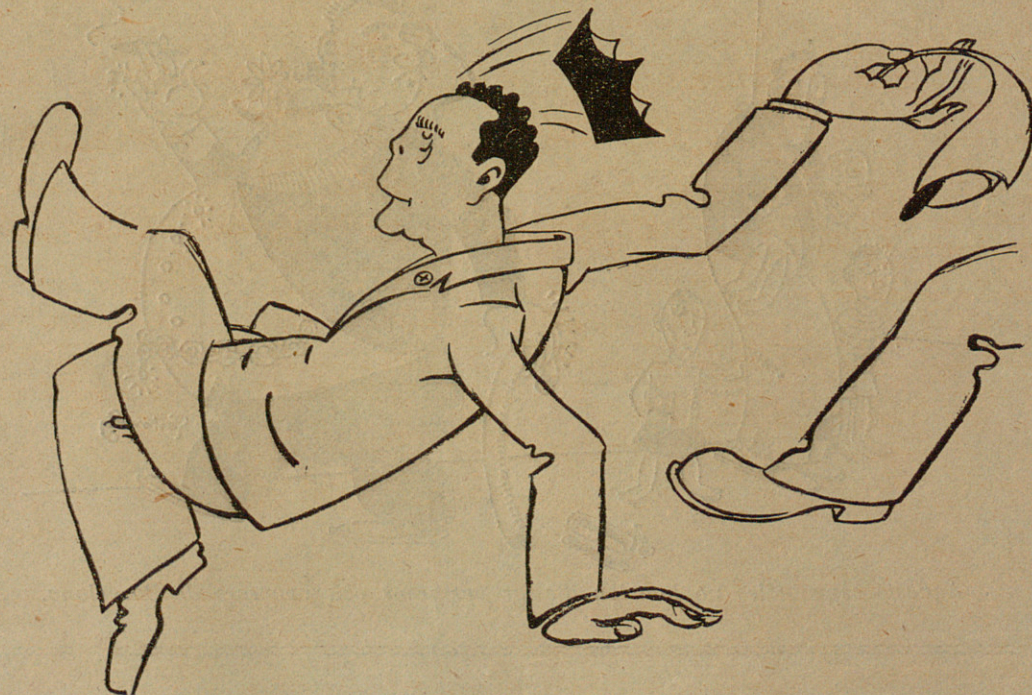
Com que el senyor Bisbe de Segòvia a més de general catòlic també és anti-estatutista i sobretot anti-macianista, el qual vol dir, el número primer dels cavernícoles, s'ha guanyat les simpaties de tot el bisbat, adhoc d'aquells que no poden portar gaires capellans a l'enterrament i després de protestar al cap del Govern, han fet una subscripció perquè, pobret, no es mori de gana, ja que li han tret les temporalitats.

Es veu per això que fa més efecte ésser anti-estatutista que ésser anti-catòlic.

La Fira del Dibuix

Des de que s'ha acabat la fira del dibuix, l'Opisso ha guanyat (si és possible) un 200 per cent de la popularitat que ja tenia.

L'èxit assolit el dia que va dibuixar davant del públic, fou tant gran que are, diu el dibuixant més barceloní, i el més barceloní dels dibuixants, que baixará la seva taula de treball a la porteria de casa seva, i allí passarà el dia embrutant magníficament el paper.

—Arri allà, benèit! Això també pots dir que ho deus als jesuïtes.

Tresor que desapareix

Han resultat infructuosos els esforços que han fet els escafandriers de Brest per tal d'acabar d'extreure el tresor de l'Egipte, la qual cosa ahir anava com una seda.

Sembla que del vaixell només es troba l'àncora i encara es tem que es tracta d'una imitació.

La cosa no és tan estranya com ha semblat de bell antuvi si es té en compte que ahir arribà l'Emiliano.

El cap de policia assegura que ell no té

res a veure amb aquella cupletista del Bataclan, però s'ha comprovat que aquest migdia ha estat venuda a un drapaire una important quantitat de ferro vell que se suposa procedent de l'Egipte.

Es creu que el tresor ha passat ja la frontera.

La senyora del prefecte llueix a la lligacama una àncora que el comandant de marina assegura que és l'autèntica de l'Egipte. Ha desaparegut la minyona de l'alcalde, però s'ha trobat un rinxol de l'Emiliano.

El fet ha produït tanta indignació, que aquesta es ven a preus rebentats pel carrer.

AVISOS I NOTICIES

IMPORTANT

Posem a coneixement dels senyors canonges que hem rebut les darreres novetats en culots de seda, sostenidors, faixes i cotilles, combinacions a preus mai no vistos.
Adreçar-se: Palau Episcopal (vulgarment a cal bisbe).

LITERATURA GALANT

Les millors novel·les picaresques les escriu mossèn Tusquets. Fa descripcions amb tots els pels i senyals.
Prohibida la venda als menors d'edat (o sigui els carlins i els de la Lliga).

CONFIDENCIAL

Voleu passar una bona estona? Veniu a veure'm. Tinc xamoses models que us deixaran satisfets encara que sigueu capriciosos i llepa fils.
Raó: Sra. Veu, Rambla de les Flors (no pregunteu a la portera).

CEREALS

Degut al banquet de les Joventuts de la Lliga, ens veiem obligats a augmentar el preu del moresec, puix que hi ha molta demanadissa i anem molt migrats d'existències.
Associació de venedors de cereals.

RECTIFICACIO

Ens diu l'Associació de venedors de cereals que no és veritat que ells hagin venut moresec pel banquet de les Joventuts de la Lliga.

Diuen que són pobres, pero honrados.

o o o

Es necessita de precís, un senyor de 45 anys que n'aparenti 20, sabent enraonar el llatí i l'esperanto, amb l'accent del país.

o o o

Col·leccionistes de segells, no incloiu a la vostra col·lecció, el segell Yer.

o o o

Es necesiten bons difamadors experts en calúmnies, per a portar a diari, falses acusacions contra els homes d'Esquerra.
Dirigir-vos a qualsevol centre lliguero o tradicionalista.

o o o

El cap de les tribus de les Hurdes, junt amb el doctor Albiñana, pregunen al senyor Carrasco i Formiguera de voler passar per la seva cova, a recollir la felicitació de tota la població hurdana.

o o o

Un veí de Sardanyola ens comunica que la seva senyora ha tingut tres nens, però que només n'hi han dos de seus.
L'altre és del sereno del poble.

E DILOGRAFIA

La minoria municipal de la Lliga aquests darrers temps anava allò que es diu de bòlit.

Bausili remenant sempre teòricament milions i Llopert treient a cada pas unes balancetes per tal de pesar-ho tot al gram, havien acabat per impossibilitar els acords.
A darrera hora Llapissera i Macatxo ha tingut una pensada genial. Els casaran.

o o o

Els temporers de l'Ajuntament en saber que el bisbe de Segòvia, temporer d'aquella diòcesi, li havien estat retirades les temporalitats li han adreçat un telegrama de simpatia.

o o o

Tothom sap, gràcies a les notes que ell fa publicar, el braó amb que el ciutadà Puig Monner persegueix els venedors ambulants.

El que potser no sap tothom és que entre els venedors ambulants en Puig fa distincions i que sent una predilecció especial pels venedors de corbates a pesseta.

Els que saben això, dimecres passat tingueren ocasió de fer una sèrie de malicioses suposicions a base de la integritat i es-

L'altre dia la minoria de la Lliga feia repartiment de premis.

Bausili no feia més que parlar de milions.
—Calleu, home, calleu, que aci tots som de casa — li digué Llapissera i Macatxo donant-li la seva part que era de tres-centes pessetes.
I Bausili quedà més content que unes pasqües.

o o o

Giralt ha declarat als periodistes que no havia cobrat cap quantitat en l'afer Lindberg.

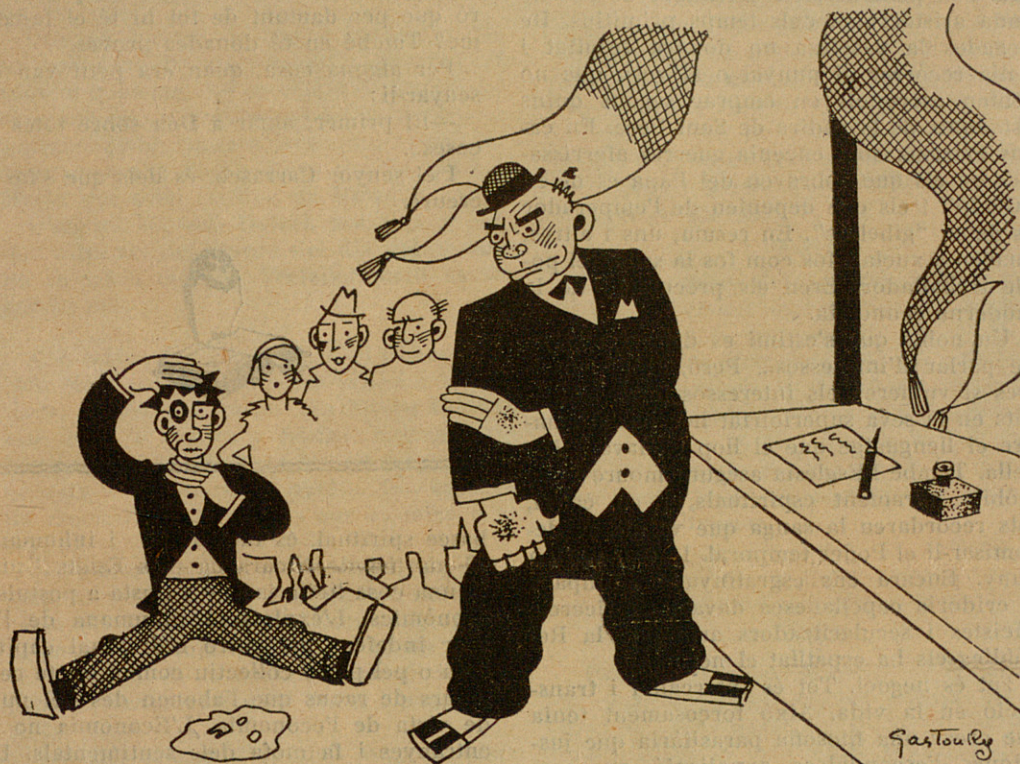
Es tracta d'un afer en el qual s'ha repartit tants diners, que gairebé fins nosaltres n'hem cobrat, de manera que no sabem si creure-ho.

o o o

Aquests dies els diaris han parlat dels nous bitllets de banc que els Estats Units han posat en circulació per valor de molts milions.

A darrera hora se'ns diu que d'aquests bitllets no se'n troba ni un per remei.

Hom sospita que amb aquesta sobtada desaparició de bitllets hi té alguna cosa a veure el senyor Marededeu que fa alguns dies no es veu per l'Ajuntament.

—Com li haig de fer entendre que aci es signa a favor de la pau?

crupulositat d'aquest tinent d'alcalde que molts creuen que és radical.

L'home es presentà a la sessió lluint una corbata de pesseta escandalosament delatora. L'havia comprat col·laborant a una infracció de les ordenances municipals? Se l'havia quedat d'algun comís? Sigui el que sigui és evident que l'ús d'aquella corbata contrasta amb el rigor espectacular del ciutadà Puig.

o o o

Els funcionaris municipals estan d'enhorabona. L'Ajuntament amb aquell esperit revolucionari que caracteritza tots els seus actes d'ençà d'aquell gloriós 14 d'abril els ha fet un nou reglament.

I per ara els articles aprovats en sobresurt un que els nega els augmentos graduals que els havien promès, per obra i gràcia d'un tècnic (!) de les finances: l'interventor de la dictadura, en Valls.

I un altre que limita la pensió de les òrfenes dels funcionaris fins els vint-i-tres anys; les germanes, però, la cobraran tota la vida si es conserven, és clar, solteres.

Ací es veu la mà dels tècnics obrers Pi i Sunyer i Tenes, concos sempiterns, els quals sembla que en aquesta ocasió han mirat molt per la família.

o o o

Si mai sabeu que Solà de Cañizares, parlant de vós, ha dit: "Es un bon amic meu" retireu-li tot seguit l'amistat, si n'hi teniu, perquè és segur que aquella afirmació ha anat seguida d'un reguitzell de penjaments.

o o o

D'una mentida

Aquests — diguem-ne senyors — de "El Correo Catalán" en castellà, estan tan impregnats de les lleis de Déu i de les de la Santa Mare Església Catòlica, Apostòlica i Romànica; ho senten tan al fons de l'ànima que els aguanta; les porten tan aferrades a la sang aquestes lleis, sobretot del "no mentir" que qualsevol presenta una ocasió de desvirtuar a l'enemic, i l'enemic per ells, és aquell ésser que porta dins del cap un cervell que reemplaça les serradures que la religió volia inculcar-hi, no s'aturen ni davant de les més grans calúmnies.

Dies enrera, aquest òrgan català en castellà, mentre els seus col·legues madrilenys feien córrer que a la frontera havia estat detinguda la senyora de Carner, en el moment que intentava substreure al país la petita quantitat de setanta-mil duros, els d'ací, a fi de què l'ocasió no fos perduda, i sabent que el senyor Carner és vidu, presentaren com a protagonista d'aquesta feta, a la senyora de l'alcalde, senyor Aiguader.

Com més tard, resultà que tot era pura mentida, nosaltres ja anàvem a donar per acabat aquest afer, sinó haguessin estat uns rumors que insistentment han corregut a darrera hora. Els rumors aquests, ens asabenten que si bé el fet de la senyora dels setanta-mil duros de l'ala és verídica, aquesta ha resultat ésser una amazona de Cristó Rey, carida del senyor Junyent director de l'esmentat periòdic cavernícola.

Els contes de Visca!

Urbanitat Anglesa

El "Britània" va naufragar. Foren molt pocs els passatgers que pogueren sortir amb vida d'aquell terrible desastre. Els taurons, molt nombrosos en els paratges on el vaixell anglès va naufragar, devoraven un a un els naufrags, que en esfondrar-se el vaixell, s'havien tirat a l'aigua.

Arrapat en un gros troç de fusta, mister John B. Morris, va poder arribar després de vuit dies de navegar d'un costat a l'altre, a una illa, que naturalment, com és de suposar, era deserta.

Allí el súbdit anglès, es va arranjar el millor que va poder, i si bé no lligava els gossos amb llangonisses, puix que el nostre home, no tenia gos, podem dir que anava tirant.

Un dia el naufrag, veié al lluny una columna de fum.

Cautelosament, va apropar-se al lloc del qual sortia la fumerola, i veié un altre individu, que com ell, naufrag del Britània, havia pogut arribar bo i sà a la illa.

o o o

Varen passar deu anys. Per un d'aquells etzars de la vida, un vaixell, desviant-se de la seva acostumada ruta, va passar prop de la illa, i va donar-se compte de què uns homes feien senyes desesperades, per tal de donar a comprendre, que volien ésser vistos.

El vaixell va acostar-se a la platja, i el capità del vaixell, va convidar als naufrags a pujar al vaixell, la qual cosa feren ambdós de molt bon grat.

Però el capità va notar que els dos anglesos (doncs l'altre naufrag també era súbdit del rei Jordi) no es dirigien mai la paraula.

—Que potser estan enfadats? — va preguntar a un d'ells.

—No, senyor, de cap manera. ¿Per què m'ho pregunta?

—Home, no ho sé...

—Quants anys han passat junts a la illa?

—Deu — féu l'anglès.

—I doncs, com és que no són amics?

—Ens saludem solament! Mai no hem estat presentats. n

o o o

Per una mateixa vorera caminaven en direcció oposada, dos anglesos.

Naturalment, vingué un moment, en que els dos, es trobaren l'un en front de l'altre.

Un d'ells, forçosament havia de cedir el pas a l'altre, però cap dels dos es decidia. Cadascun d'ells esperava aquest gest de l'altre.

I passaren els minuts, els quarts i les hores.

Els dos anglesos, no es movien del mateix lloc.

Intransigents, ambdós, l'un enfront de l'altre, varen passar tres llargues hores clavats al mateix lloc.

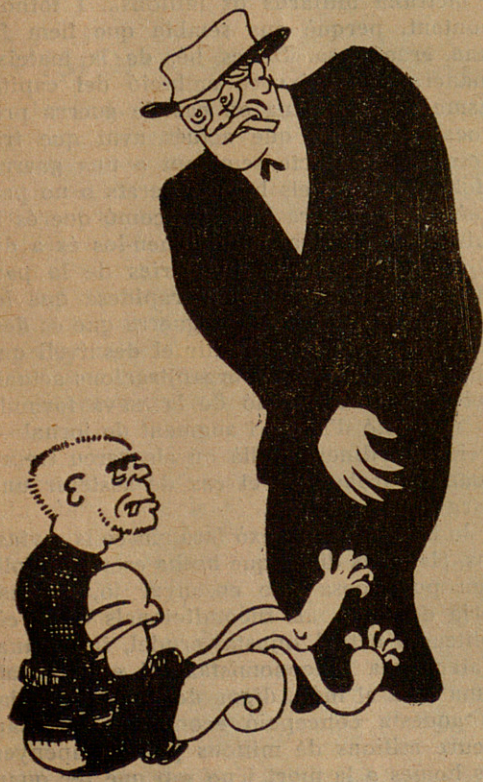
Finalment, un d'ells s'asseu a terra.

L'altre féu el mateix. Al cap d'una altra hora d'espera, l'un d'ells, tragué de la butxaca un número extraordinari del "Times" el desplegà i es disposava a llegir-lo quan l'altre, tossut, li va dir amablement:

—Dispensi. Quan l'haurà llegit, me'l deixarà?

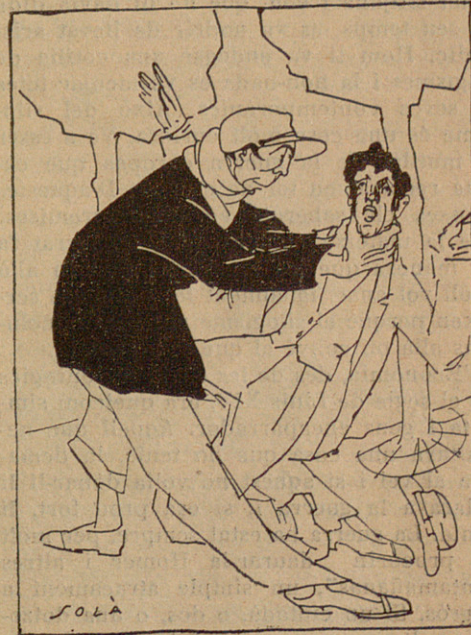
—Amb molt de gust — li respongué l'altre.

I encara deuen estar al mateix lloc.

—A les cine del mati encara són pels carrers?

—Home, volia estirar un xic les cames...

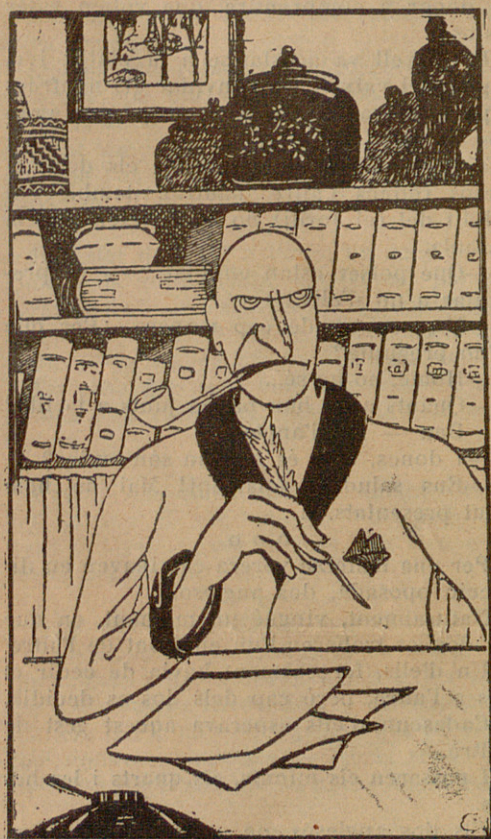
—Si tornes a dir-me assassi, l'escanjo!

Cròniques d'estar per casa

Conversa Econòmica, Política i Filosòfica

Sempre he tingut la convicció de que l'Economia Política — aquesta pseudo ciència de què fan un gran plat els joves tècnics de la Lliga — va ésser inventada per tal de justificar certes coses que no tenen justificació. En altres termes, és una branca del coneixement que ajuda a què els homes combreguin amb rodes de molí, tal i com fa la Teologia amb les formidables garrofes que són, en substància, la immensa majoria dels dogmes i articles de fe.

La Teologia troba manera de fer-nos creure que els elogis de Salomó a les cuixes i els pits de la Sulamita, són un diàleg entre el redemptor i la seva Església. No sabem veure quin dimoni de relació tenen les formes esculturals d'una dona maca amb l'eixutesa anafrodisiaca de les regles eclesiàstiques. Però la Teologia ho diu... També ens astora contemplar la desigualtat entre allò que un homes posseeixen amb desmesura i el que elles, la majoria, manquen a posseir. Però sorgeix l'Economia i

Ara no recordo si Carrasco ha d'anar accentuat, o ha d'anar a fer p...

ens diu tot de coses ambigües recolzades en llocs comuns referents a la llei de l'Oferta i la Demanda. I hem de callar i donar com a bo, que un contingut enorme d'éssers humans, visqui amb l'equena dreta, sense produir un altre cosa que molesties i trenca-colls, mentre una munió encara més nombrosa ha de trescar de sol a sol, perquè res no manqui als afavorits de la fortuna.

Coneixem una teoria filosòfica que té nom de cuinera baturra; hem anomenat l'Escolàstica. Aquesta senyora va néixer a l'Edat Mitjana i com que no hi havia dida del seu temps, es va nodrir de llevat aristotèlic. Hom li va endegar una cotilla de silogismes i la non-nada es va menjar totes les seves contemporànies. Això del silogisme és una cosa molt curiosa. Ve a ésser un mutilat de la guerra europea que camina recolzat en tot de crosses. D'aquestes crosses els saberuts en diem premisses. I de la mateixa manera que l'esguerrat fa per manera que les crosses el duguin allà on ell vol anar, igualment les premisses serveixen perquè el silogisme porti les conclusions allà on convé al que se'n serveix.

L'Economia, des de les edats carloningies fins el segle de Lluís XIV, era quelcom simplista i gens encaparrador. Aquell que necessitava una cosa que no tenia, la demanava al veí i si aquest no volia donar-li li declarava la guerra i, si era prou fort, li prenia. La guerra ha estat sempre, per molt que procurin daurar-la Homer i altres "cantamañanas", un simple atracament a l'engrós. Si un ciutadà, o dos, o una dotzena, assaltaven un mas isolat, eren tinguts per rèprobs i la llei els condemnava i la

societat els proscrivia. Quan els assaltants eren una colla de milers, i allò que envaien era una nació estrangera, l'atracament o "robo en cuadrilla", devenia, automàticament, quelcom gloriós i ple de dignitat i els nets dels nets dels bandolers que integraven les primeres partides de bandits que assolaren la terra, obtingueren cartes de noblesa i se'ls autoritzà per a mirar a cua d'ull els simples mortals, sense un simple robatori amb fractura, ancestral, encavallat a la consciència. Avit, però, els rústics saltjadors trobaren competències ruinoses que els varen malmetre el negoci. Les dones, amb els seus encisos, s'ensenyorien de la voluntat dels despotes i els fills naturals que tenien amb els reis, nominalment monògams, de la societat cristiana, eren elevats a les més altes jerarquies. Encara existeixen avui centenars de ducs, de pàr i de barons, el mèrit dels quals està en descendir d'unes formoses cames que varen obrir-se a un rei.

Una altre competència queféu la traveta als "cavallers" de la barateria armada fou l'Església, la qual, emprant la vaselina espiritual s'apoderava de terres i de finques que engruixien el patrimoni de les comunitats ben peixades, en detriment de la sorroda aristocràcia dels temps primitius. De vegades la vaselina no donava resultat i calia recórrer al punyal o al verí, que no tenien escrúpols en emprar segons quins estadants de la cadira de Sant Pere. En casos extrems hom encenia guerres aferrissades on els que cobraven del Papa es deien "Güelp" i els que depenien de l'emperador es deien "gibelins". En resum, uns i altres, anaven a xuclar, fos com fos la sang del poble treballador. Eren els precursors de la moderna economia.

Un noble que s'estimi es dona vergonya de parlar d'interessos... Però, ai de vosaltres si vulneu els interessos llurs. Emparats en la seva superioritat heu parlat sempre el llenguatge que el llop parlava a l'ovella. També l'Església assegura moure's per mòbils purament espirituals, i en canvi, tots recordareu la sanga que va costar de comisar-li el Poder temporal. I no anem tan lluny. Encara ens esgratinya els timpans la cridòria capellanesca davant els decrets laicistes i secularitzadors amb que la República els ha espatllat el negoci.

Tot és negoci. Tot és intercanvi i transacció en la vida. Això forçosament tenia que crear una filosofia parasitària que justificu l'escandalosa expoliació que uns homes practiquen a costelles dels altres homes. Era precis inventar un sistema, una teoria, un cent-peus seude-científic que amb tot d'ambigüitats, de llocs comuns, de tòpics suats i de definicions rebregades, ens acostumés a creure com Panglon, que vivim al millor dels móns i que les coses són així perquè no poden ésser d'altre manera. El sarampió materialista va lubricar les engravacions i fa prop de dos segles que la bombolla de savi s'aguanta sense desfer. I dalt del "Clavileño" de l'Economia Política, viatgem tapats d'ulls per l'espai. I les parts inteersades curen de socarrimar-nos quan ens volen escalfar i abocar-nos, quan els convé, entre cap i coll, galledes d'aigua freds.

L'Economia, como tot allò que manca de

El burgès:
—Un home mort de gana? Mare de Déu, i que en són d'exagerats aquests obrers!

Carrasqueries

Quan el senyor Carrasco i Formiguera, va confessar-se de l'atzegaiaad per ell comesa al Parlament de les Constituents, diuen que per tot càstig, el seu confessor va atorgar-li noranta dies d'indulgència.

o o o

Durant el curs de la vida, nosaltres sempre havíem vist que quan a un home se li retira la confiança en el càrrec que ostenta, el més bonic, el més humà, el més caval·ler, és dimitir i retirar-se.

—Perquè no ho fa el senyor Carrasco?
—Senzillament: perquè abans que home, és catòlic educat als jesuïtes.

o o o

Un dia, en ple Congrés, el senyor Carrasco i Formiguera, va dir que tot quan era, ho devia als jesuïtes.

Algú li replicà que tot, menys l'acta de diputat.

Nosaltres anem més enllà. Fent honor a la seva mare, creiem que els ho deu tot menys l'acta de diputat, i l'existència.

o o o

Que el senyor Carrasco, és un gran català, que és un gran patriota, ho creiem a ulls clucs. Proves en té donades, però... però que per damunt de tot hi té el fanatisme? També en té donades proves.

Per alguna cosa, quan era petit van ensenyar-li:

—El primer, amar a Déu sobre totes les coses...

I el senyor Carrasco, és dels que s'ho va creure.

Qui deu ésser?

Una personalitat molt destacada dintre el caverniculisme estava molt amargada de què amb tot i les pessetes que tots els seus addictes han desemborsats, per a engegar la República a passeig no han pogut sortir amb la seva.

Ja no creuen ni amb agraris, carlins, lli-gueros, croats, ni comunistes, ja que aquests fan molt escàndol i sembla que juguin a dar pinyols.

Llàstima que ara els fills d'Alà estiguin tan tranquils que podrien ésser uns bons elements de col·laboració.

S'ha de resoldre a si no deixar-ho córrer tot, ja que de mica en mica potser perdrien totes les pessetes que honradament varen estafar durant els anys de monarquia d'aquesta magnnima Espanya.

—Què diu que preferiria morir-se? I ara! Li sabria greu tota la seva vida.

basee espiritual, és inexorable i inhumana. El martiri de Nicaragua pels Estats Units, és una cosa lícita jaq ue s'ajusta a postulats econòmics. L'explotació inhumana de l'obrer indefens pel patró individual capitalista o pel patró col·lectiu comunista té centenars de raons que l'abonen des del punt de vista de l'economia. L'Economia no té entranyes i fa mofa dels sentimentals. Un sentimental que sacrifici allò que és seu per afavorir els pobres, és, econòmicament, un enze. Sant Francese d'Asís, era, sota aquesta apreciació, un home sense coneixement.

L'Economia, ciència sense suc ni bruc, pretén que la humanitat és una màquina on idèntiques causes produeixen idèntics efectes. Desconex els imponderables i la possibilitat de què les reaccions humanes no siguin fredament mecàniques. Això explica els seus fracassos continuats. Quan va esclatar la guerra europea, les autoritats econòmiques varen dictaminar que no duraria tres mesos. I va durar, per vergonya de tots, quatre anys. Els homes de números varen quedar fets uns mècs. I és que hom no coneix en zoologia un animal més obtús que l'home que es circuseriu als números i s'oblida de que té ànima.

En l'actualitat, el món està ple d'homes aturats que treballarien i que fa falta que treballin, ja que les necessitats de "tota" la gent, disten molt d'estar cobertes. Doncs, bé, cap teoritzador economista, sigui del camp que sigui, tant si segueix les normes clàssiques del tractadista burgès com si s'ateny a les novíssimes orientacions del sistema soviètic, no sap donar-nos raó de la sortida. I adueixen en demostració de les respectives tesis un bé de Déu de xifres i d'estadístiques que ens deixen bocabats... Però mentrestant, els afamats badallen de gana i la tempesta d'un cap-girell catòtic i frenètic es dibuixa lentament en l'horitzó...

I tan fàcil que seria de resoldre... Amb que totes les indústries dupliquessin o tripliquessin llur personal, reduint a proporció l'horari, i augmentessin, sí, senyors, sí, augmentessin el salari de la seva gent, el problema quedaria resolt en 2 hores. Es

perogrullesc, però és així. Si un home no treballa i no percep jornal, no menja, ni es vesteix, ni cerca esbarjo. Si treballa moltes hores i guanya poc, incrementa feblement la circulació de la riquesa. Si treballa i guanya molt, ultra vestir com cal — si no ho fa se li obliga — menjar per la gana que té i viure com una persona, esmersarà durant les hores lliures una bona part del que guanyarà. I si això ho fan, en tot el món, dos otres-cents milions de treballadors a l'hora, ja em direu si no hi haurà feina per tots, lucre per tots, riquesa moderada per tots.

Quan per conveniències capitalistes provoquem una guerra grossa els prenem la feina dels dits i els llancem per milions a l'atur forçós, per bé que intermitent de les trinxeres. I despenem en pólvora, dinamita i metralla miliares de milions... I tothom content, perquè ens sembla que hem fet una gran cosa. Doncs bé, de la mateixa manera que l'eixorca ambició del capitalisme estatal, actua en cas de guerra provocada, caldria que actués avui que travessa un conflicte semblant a una guerra. Mobilitzen tots els homes, parats o no perquè lluitin contra l'enemic comú que és la misèria col·lectiva, municioneu-los és a dir equipeu-los, per les indústries de la pau, que són creació, amb la rapidesa que ho feu quan els llanceu a la guerra que és destrucció... I per a subvenir el desnivell que pugui ocasionar a les organitzacions actuals del treball l'aplicació de la meua fórmula — reducció d'hores i augment de jornal — treieu els diners d'allà on els varen treure quan us troben en el cas de sostenir una llarga guerra.

Ja ho sé que tot això farà riuree ls saviasos, els quals diran que ho ha escrit un foll. Ben poca cosa puc ensenyar jo, en matèria de follia, als incondicionals de la civilització actual injusta, crudel, inhumana, materialista i economista... Si existeix alguna cosa al món, digna del nom de follia, és aquesta concepció econòmica que sap treure milions de milions per a empènyer els homes a la mort i no sap que fer quan es tracta de dar-los pa i treball, això és, la vida.

SCARAMOUCHE

Notes de "los madriles"

Tothom s'estranya que l'unitarista i el separatista radical hagin arribat a allò que el savi *maestro de todos* — que diria en Campalans — en diuen *conllevarse*.

El que més estranya i comenta la premsa de l'Espanya, que gràcies a ella encara no s'ha desintegrat és que aquesta *conllevarse* no hagi arribat a tota la minoria catalana.

Es que és una intel·ligència cavernícola!

o o o

El diputat ultra separatista, cosa dubtosa perquè sembla que està empeltat de gitano, té por d'anar a la província de Girona perquè no el rebien amb una ovació de xiulets i alguna cosa més.

En canvi a Madrid tots els que ens volen més — per això no ens volen deixar anar sols — l'han felicitat. Serà la primera volta que feliciten un separatista. Serà perquè els separatistes d'aquesta fusta no els fan por.

o o o

Quan el *gitano catalán* comença la seva interpellació radicalíssima, el senyor Pérez Madrigal l'interrompi:

—*Pero es que su señoría es separatista? Pues renuncie a las treinta mil pesetas que cobra del Comité Regulador de la Industria Algodonera.*

No cal dir que el deixeble dels jesuïtes va canviar com una serp, però no de color, i vingia dir:

—*Hermanos de España...!*

Es veu que es troba tan bé amb la qüestió econòmica, que l'interrupció el va fer pensar una mica.

El noi que ha buidat un tub de pasta dentífrica:

—*Ara el difícil és tornar a ficar dintre el tub tota la pasta que ha sortit.*

(Almanac des Gourmets.)

Visions miraculoses

Es francament indignant l'actitud antimiraculosa adoptada per alguns diaris que es diuen esquerrans.

Nosaltres som esquerrans i no creiem en Déu ni en altres històries, però davant l'evidència no podem fer un altra cosa que dir: "Sí, senyor" i per això creiem en bruixes i en miracles, i si no ho diem més sovint és per tal que la gent no ens prengui per pedants en veure que ens ocupem de coses tan profundes.

Un diari madrileny que es diu esquerrà donava la nova, dies enrera, d'haver-se cremat sobtadament un sagrari a una església d'Alacant mentre hom hi deia missa. El diari madrileny donava la nova així, senzillament, amagant el caràcter miraculós del fet: l'oficiant i els fidels, com que la crema fou sobtada, veieren visions.

No podem avui donar detalls d'aquestes visions perquè no ens ha visitat encara el viatjant amb el mostruari, però sabem del cert que la gent quedà veient visions. La Verge? Els temps no semblen pas propicis. Sant Josep? Jo és més fàcil. Sigui el que sigui és un fet que hi hagueren visions i això el diari de referència ho dissimula dient que la gent quedà sorpresa.

Que consti la nostra protesta.

ENS HO HAN DIT

El Barcelona ha publicat una nota adreçada al públic de Madrid. Els diu de tot el bo que es pot dir. Els ha volgut tocar el cor i no sabem el que els haurà tocat.

A la tornada ho veurem.

o o o

L'Espanyol havia d'anar a Amèrica amb el Madrid. El Barcelona havia d'anar al Brasil. Tots els equips havien de fer tant i quant. Ara resulta, però, que és possible que siguin l'Espanyol i el Barcelona, conjuntament, els que facin l'excursió a Amèrica.

Ara bé, encara no els hi hem vist.

o o o

Els del rugby també juguen demà la final a Madrid, encara que corresponia fer-ho a Girona. Sembla, però, que això es deu a que el Barcelona compta amb els "quinze" per animar el seu equip de futbol. Recomanem, però, no abusar dels placatges.

o o o

Cada dia el públic acostumat a la boxa està més agraït a les empreses d'aci. No cal sinó veure com cada dia augmenta el contingent de públic a les vetllades. Veieu, si no.

Dimarts havien de boxar Ferrand i Dutrel, al Circ Barcelonès. D'en Ferrand en sabem quelcom. No és així d'en Dutrel que suposem és un nom suposat i la nostra suposició (quina manera de suposar!) està basada en que a l'hora de la veritat fou Las Heras qui sortí en lloc de Dutrel.

D'aquest suposat Dutrel, tan sols se sap que a les set del vespre del dia del combat no se sabia on era. Vertaderament es saber-ne poc.

o o o

Per acabar-ho d'arrodonir, el dimecres al Nou Món, per a donar més relleu a la vetllada, en lloc de Tormo, fou Young Ciclone que donà la rèplica a Bartos. Aquest combat després del Siciliano-Bruno fou de gran acceptació per part del públic. Tan sols calia escoltar el comentari que es feien a la sortida.

Mai no s'està content. La tradició de la pluja al Velòdrom de Sans és una cosa més certa que la llum del dia. Doncs bé, dissabte passat, la pluja, per tal de no fer malbé el programa de la cursa inaugural de temporada, s'endarrerí unes hores i pogué fer-se la cursa.

Ara bé, sabem d'un dels organitzadors que en veure els comptes deia:

—*Té, hauríem sortit guanyant si hagués plogut!*

Es difícil aconseguir a tothom.

o o o

Pel mes vinent s'anuncia el famós combat Ara-Thil. Sembla que es farà a Barcelona. Obra d'en Dickson. Ara bé, sembla que per tal de poder fer l'Ara-Thil no veurem Gironès-Brown. Aquests maquiavel·listes del jueu americà són prou sospitosos.

Del matrimoni civil

El senyor bisbe de Segòvia, en una pastoral llançada darrerament sobre el remat de xais llanats que el segueixen a ulls clucs sense consciència personal de cap mena, en uns termes més que grollers propis d'un senyor bisbe, ha malparlat del matrimoni civil, dient d'aquest que era un amistançament indigne de persones honorables.

Podria dir-nos que entén per honorabilitat aquest senyor de la mitra?

Es que sap de quin color va vestida... o bé és que confon el matrimoni no religiós amb l'amistançament dels clergues amb llurs majordones?

Toqueu ferro

No us feu dels senyors de ventilador ni de les dames de creueta. Penseu que amb la capa de Déu hi abriguen les pitjors nafres humanes: la impietat, l'eixutesa de cor i l'egoisme propi.

Us faran la gara-gara, i com Judes al seu mestre, se us vendran a la millor ocasió propícia.

Quan veieu alguna *animeta* d'aquestes, toqueu ferro.

Aires forans

Bombai (a tres quarts de quinze). — Se gueix amb èxit l'"entente" de conciliació anglesa envers els indis que estan meravellats del tracte dels seus protectors.

Es tan el bé que el tracten als nacionalistes indis, que fins i tot ara els senyors de la pèrfida Albión han tingut la idea d'agafar-ne una colla i portar-los de franc a fer una excursió marítima i deixar-los una temporadeta a una illa a estiuejar perquè aprenguin els aventatges d'ésser colonitzats o més ben dit de deixar-se pelar la pell de l'esquena.

Es rumoreja que degut a l'èxit assolit, hi ha una república llatina federable, que també pensa aplicar els mateixos procediments a uns que es diuen nacionalistes. — Bomba va.

o o o

Moscú (el deshora). — Sembla que els dirigents russos cansats d'entretenir-se amb llurs súbdits ja s'han entretingut a tirar unes quantes piules a llurs amics japonesos, motiu pel qual l'emperador s'ha posat a plorar com una criatura, enviant tot seguit un parlamentari per tal demanar als soviètics que els deixin tranquil·lament civilitzar els manxurians i que amb ells ja no s'hi posaran.

De Moscú, però, s'han tramès les ordres per a enviar-los uns quants agents perquè propaguin el pla quinquennal.

La població nipona està aterroritzada, principalment, els militars que tanta valentia demostraren amb el famós combat contra Junkai. El ministre de la guerra ha enviat a cercar la seva dida seca per tal que li expliqui com va anar allò de Port-Arthur ja que ara no es creu capaç de repetir-ho.

S'esperen greus esdeveniments. — Comissari de guàrdia.

o o o

Londres (hora del meridià de Dublín). — El gra al clatell que porten els anglesos, sembla que de cap manera no se'l poden treure. Estan empipats per les exigències de De Valera que ni al rei vol reconèixer. Sinó fos perquè potser encara s'emboicaria més la troca, ja els haurien enviat un seguit de vaixells per tal de poder fer una conciliació amistosa, com la que estan realitzant a ultramar.

Això de què els pobles es declaren majors d'edat i no es pugui viure a costa seva, és empipador. — Miss Gepic.

o o o

París (l'hora dels deutes). — Tothom està capficat perquè aquests bàrbres de teutons no volen pagar i això de fer-los pagar per pebrots és una mica problemàtic, en tot cas es pot fer un acord europeu—aquí és almenys el criteri de Mr. Bloc — per això l'han agafat — de no pagar a ningú perquè això de cobrar i no pagar és el que va més bé.

Ara que no sabem el que hi diran els del país del dòlar. Però es veu que ja en tenen prou amb el que els passa amb els països que volen colonitzar.

Amb això que les nacions es vulguin arranjar els afers de café i sucre i nítrat, els té atabalats. — París.

o o o

Roma (l'hora del judici). — A Mussolini li ha sortit un mussol d'ençà que el volien enviar a portar els destins de l'altre barri. Tot el poble italià està indignadíssim, ja que tota la *naizone ha stato sempre col Duce*, i la prova es veu per les *caricies* que tot sovint volen fer-li. — Fotutti.

Càstig de Déu

El passat diumenge dia 12 de l'actual, a l'església de San Francisco d'Alacant, quan més abarrotada es trobava aquesta de fidels escoltant la missa de nou, sense que encara se sàpiga com va ésser, va començar a cremar el sagrari fins que els mateixos fidels, sense necessitat de tocar a foc ni de què hi acudissin els bombers, varen poder apagar-lo.

Hi ha qui diu que fou un càstig de Déu; altres, un avis de l'Altíssim... altres que els republicans... d'altres...

Però nosaltres estem per allò del càstig.

Els amics d'"El Matí"

En commemoració de la fundació del periòdic retrògada "El Matí", l'associació d'amics del diari rosat, va celebrar diversos actes el passat diumenge.

La festa que durà tot el dia, començà a les vuit del matí a la capella de les Dolors de l'església del Bonsuccés, amb una missa de comunió, la qual es veié més que concorreguda, puix que era tanta la gernació que hi havia, que ja molt abans de la comunió a fi d'obtenir un millor lloc per a quan arribés aquesta, ja es repartiren algunes hòsties entre els assistents a la mateixa.

Després, entre altres coses, hi hagué plàtica, reunió i a les dues de la tarda, banquet al restaurant del Parc.

Durant el tiberi, diu que es recordaren molt de la misèria actual i resaren un pare-nostre al bon Déu per què els conservi l'anar tirant i la teca de cada dia.

Per fi, com a clou de la diada, a la nit, anaren en corporació al teatre Español a veure "La reina ha relligat" on acabada la funció donaren el *duelo por despedido*.

Els concurrents assidus de les cases de meques, diu que aquella nit hi trobaren una concurrència com mai no havien vist encara.

EL KRONPRINZ I VON PAPAN

—*Què, ja puc entrar?*

—*Esperi un xic, que ara li estem preparant tot.*

Poca memòria?

Després d'un llarg viatge per les terres de Maria Santíssima, acaba d'arribar a Barcelona l'ex-marquès de Bouvase de Montmorency.

Arribar i posar-se a imitar el ninot del senyor Toreski — volem dir el Miliu — ha estat tot una cosa, puix que per tot on va, no fa més que repetir que ja *no se acuerda de hablar en catalán*, frases aquestes, que durant la passada setmana, el Miliu, per boca del senyor Toreski ens repetia a totes hores.

Del senyor ex-marquès de Bonvasse de Montmorency, no podem dir si el parlava o no el *catalán*, puix que *humildes plebeyos* com som, aquest senyor no havia tingut mai l'honor de parlar amb nosaltres, per del ninot, de etc., etc., d'aquest si que no podem dir que no ens estranya de que *ya no se acuerde*, puix que si alguna vegada vol parlar la nostra llengua, ho fa sempre d'una manera detestable.

Albert Llanes i el peix

Si, senyors — deia Albert Llanes —, jo he domesticat un peix.

Un dia, donant una volta per la pescaderia del mercat del Born, vaix veure un pobre llobarro, que obria i tancava la boca, movia la cua, en fi, estava agonitzant damunt un paner.

Jo, ple de llàstima, vaix treure'm el meu capell i omplint-lo d'aigua, hi vaig posar a dintrè el pobre llobarro, el qual tot seguit, va recobrar les seves forces.

Un cop arribat a casa, el vaig col·locar dins d'una peixera de vidre, i vaig voler fer un experiment.

Cada dia que passava, anava traient de la dita peixera, una taça d'aigua.

Així, poc a poc, el pobre animalet, es va acostumar a viure sense el líquid element.

I corria pel pis com un gosset, venia a esperar-me a la porta i a l'hora de dinar, el tenia al costat meu esperant que li donés bocins de pa...

Fins que un dia li vaig posar un collar, i agafat amb una cadena, el portava com un gosset pels carrers de Barcelona.

Ni mai que ho hagués fet!

Un dia se'm va ocórrer pujar a una gondolrina d'aquelles que van a la Barceloneta.

El peix ja no volia pujar-hi.

Un cop a dintrè, comença a treure el cap per la barana i a mirar l'aigua.

Tot de cop, se'm mareja, li roda el cap, em cau a la mar i se m'ofega...

Esquitx

L'altre dia, el dimarts, al Congrés, la tribuna pública estava plena de gom a gom.

Acabava de parlar en Carner; el seu discurs, va produir una forta sensació.

En Maura estava "aterrado".

—¡Quin quadro, noi — digué un català, en veu alta a un company seu.

—¡Si, mira, un quadro que està fet espres per un March!

XIUS XIUS

Les dames estropajosas de la confraria del Sagrat Cor de Jesús entronitzat i serventes de Maria immaculada, abans del part, en el part i després del part, han concedit la gran creu de beneficència — veritable joia d'art de plati amb incrustacions d'or i aplicacions de diamants — al cap de la minoria radical — perquè se la pengi amb una cadeneta al coll, pels seus treballs en pro de la beneficència.

El ciutadà regidor, però, com que el que vol són peles, diu que ja està fent tractes per tal de polirse-la.

En l'acte de desgreuge que es féu a l'alcalde, en Solà de Canyizares — y que viva tu mare —, s'estava espiant des d'un dels departaments a veure la gent que l'anava a veure i l'home es planyia perquè havent-lo insultat tant els de l'Esquerra, els de la Dreta Liberal Republicana encara mai no li havien fet cap acte de desgreuge.

Ara es diu que els de la Barceloneta n'hi volen fer un, però que dimiteixi abans de regidor.

Es diu que les dretes i carlinada que ve a ésser el mateix, en veure que els fallen totes les boles que fan córrer, ja que la gent no els creu per més que els hi regalin creuetes, diu que volen emprar mitjans més convincents.

De moment han fet venir dos vaixells plens d'armes que estan repartint a tots els seus addictes, encara que d'aquests no se'n poden confiar perquè són covards i després a la gent que a sou vol manejar-les, tal com feren en el temps de l'Anido, per tal d'apoderar-se del govern i fer de les seves. Es veu que de totes les maneres ens volen convèncer.

Al moment de tancar aquesta edició se-gueix indecisa la partida de parells i s'assosos que ha de decidir la presidència de la tendra República Socialista xilena.

Hitler, pel cas que ocupi el poder ja té preparat un decret declarant obligatori el treball a tot el Reich. El treball, però, sembla, que cadascú l'haurà de portar.

Sepons els diaris francesos, un vaixell anglès ha descobert l'emplaçament d'un tresor espanyol enfonsat pels filibusters a la badia de Xarugamas.

VISCA! ha muntat una oficina per tal d'anar a l'organització col·lectiva de tots aquells que es creguin amb dret sobre el dit tresor.

Creiem que actuant conjuntament amb els hereus del virrei Bonet, els etnedors de marcs i els col·leccionistes de segells, aconseguiríem resultats meravellosos.

A Campillo, un poble de Zamora, ha estat inaugurat un temple visgòtic.

Això demostra el que un amic ens assegurava l'altre dia: que el contacte amb els republicans fa progressar alguns cavernícoles. Imagineu-vos que n'hi ha que ja es situen a l'època visgòtica.

La rebaixa de deu cèntims en el preu del pa de dos quilos ha produït entre els obrers l'entusiasme i l'alegria que és de suposar.

Sabem d'una família que amb el que s'estalviarà aquest estiu pensa fer a l'hivern una excursió a Egipte.

Noves arribades de Buenos Aires ens fan saber que en una col·lisió entre podicies i obrers d'una fàbrica de sucre, han resultat tres morts i vuit ferits.

En la dolçor dels procediments es nota, francament, que hi ha sucre.

"Balsano ha tornat de Castelló", diu "La Publicitat".
Benvingut.

Maniobra maçònica

Diumenge es féu lliurament al bisbe de Barcelona de les pastorals que ha vingut adreçant als seus diocesans, recollides en un artístic volum.

Això que de bell antuvi sembla un acte d'homenatge, enclòia unes intencions perverses que els nostres lectors, amb aquella bona fe que Déu els ha donat, mai no haurien sospitat.

Sembla que l'autèntic pensament dels organitzadors de l'acte podria expressar-se amb aquestes paraules: "N'estem ja tips de les teves pastorals i ací les tens. Confita-te-les."

Això era tan evident que el mateix bisbe no es va estar de protestar-ne públicament en el mateix acte.

El Full Oficial, comentant el discurs pronunciat pel bisbe, deia: "...Dedicà, després, un formós himne a Barcelona, ciutat de la cortesia, de la generositat i de la noblesa, això contrasta una vegada més amb aquest acte, que mai res no oblidaré, dels periodistes de Barcelona".

Es a dir que la cortesia, la generositat i la noblesa de Barcelona són coses que contrasten amb l'acte dels periodistes.

I encara el bisbe digué: "...una vegada més". Vol dir això que no és la primera vegada que els periodistes li perden el respecte?

Davant aquesta actitud francament indecorosa un grup de veïns de Terrassa ha adreçat un telegrama de protesta al Sant Pare i encara que semblava que la C. N. T. volia declarar la vaga general revolucionària a darrera hora s'ha sabut que un jugador del Barcelona ha confessat davant el tribunal que li agradava la Greta Garbo.

Correspondència

Jaumet. — El que ens explica és molt bonic, però no fa per al nostre setmanari.

T. S. F. — Si, senyor; vostè té tota la raó. Ningú no li nega. Però nosaltres no li volem donar.

Enric Ramal. — Home, que no llegeix els diaris, vostè? Que no ho veu que el que vostè ens envia, ja fa temps que ha passat?

Sebastià Canivell. — De versos no ens en manquen. Tenim dos poetes tancats en una gàbia, que només fan que treballar per nosaltres.

Saragossa i Alacant. — Que és parent 'en Paco Madrid, vostè? Trameti coses que estan força bé els seus escrits.

Un dels cent homes. — Com que el que ens envia, no està pas malament, li publicarem més endavant.

Ara s'ha d'ésser prudent.
Felip. — No, senyor. No ens enviï res nou. No fa per casa. Els originals no els tornem.

Noi Gran. — Mercès. Vostè ho fa molt bé. Continui enviant.

L'humor a casa dels altres

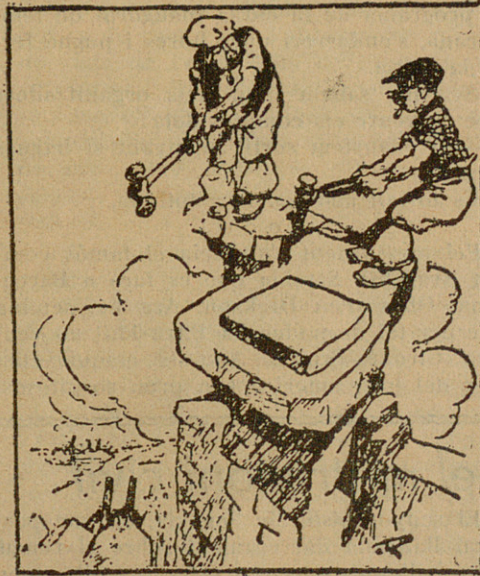

—Però si ja heu passat fa deu minuts!
—Oh, veur!, com que m'ha dit, que la propera vegada que passés, em donaria també quelcom...

(Del Smith's Weekly)

—Quina poca discreció! La senyora llegint les lletres del seu marit!
(London Opinion)

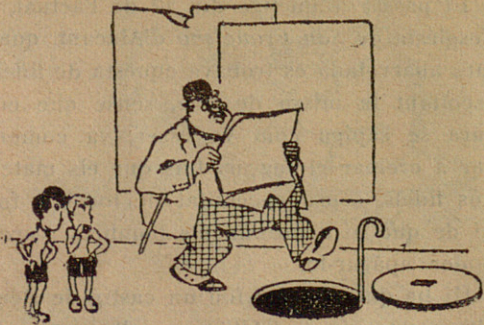
—Anar en avió? No podria pas; em rodaria el cap...

(The Humorist.)

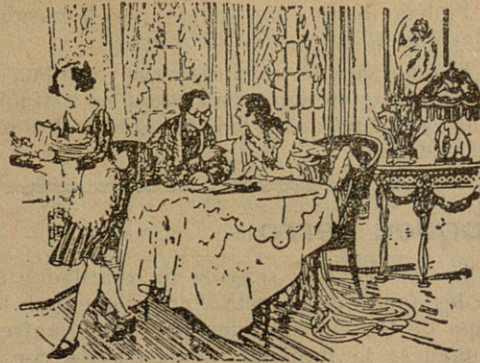
—Com és que la seva dona l'haig apalissat?
—Sí, miri, ha estat en dir-li que a casa m'enava jo.

(De "Life")

—Quina llàstima que el forat de la clauquera sigui tan petit...

(Ric et Rac.)

La dona del doctor:
—Què li receptoràs una temporada de bany a la senyora X.
—I ca! Que no ho veus que aleshores el seu marit no podria pagar-me la nota...

(The Passing Show)

El naufrag: Maledicció! Una caixa d'escudants.

J. BERTRAN, Entença, 40. — BARCELONA